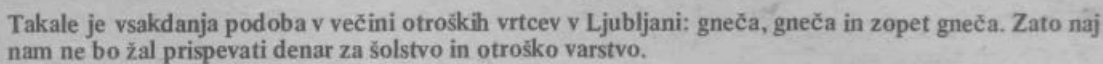

Uspeh je odvisen od enotnosti Ljubljančanov

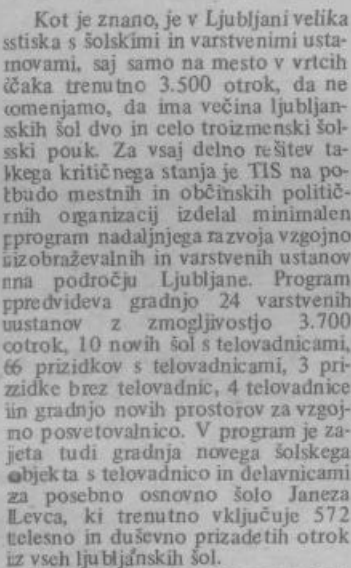
(Nadaljevanje na 2. strani)

no varstveni zavod A. Ocepek, Zdenka Selan, vzgojno varstveni zavod Jarše, Stetka Peterlin, vzgojno varstveni zavod Kodeljevo, Metka Živic, vzgojno varstveni zavod Polje, Tončka Plazer, vzgojno varstveni zavod Zalog, Ivan Vratnar, Mineral, inž. Edvard Martinčič, Saturnus, Alojz Šetina, Izolirka, inž. Rafael Kravcar, Arbo, Edo Jerman, Javna skladišča, Marjan Jelen, Žito, Vladimir Sekerež, JZ - Gradbeno podjetje Ljubljana, inž. Branko Vaste, Gradis, Josip Šadiura, Intervropa, Anton Medved, VI. gimnazija, Milan Široka, Indos, Jože Kuhej, Kopolinska, Kristijan Peskar, S.A., Stane Črne, Toplarna, predstavnik mestnega sindikalnega sveta predstavnikov delovnih organizacij: Kemim, Teo, Tatra, Crevama, Zima, Volnenka, Inženjersko podjetje Vulkan, Jugotekstil-Yulon in kemična tovarna, Elektroobnova, Obloga-Slikoplastika, Mizarstvo Moste, predstavnik gostinskih in predstavnik manjših obrtnih podjetij.

V občini Moste-Polje trenutno gradimo štiri vzgojno varstvene zavode. Eden od teh, ki ga vidimo na fotografiji, je v Slapah. Vendar pa so potrebe veliko večje kot pa sredstva, ki jih lahko za varstvo otrok in šolstvo prispevata občinska skupščina in temeljna izobraževalna skupnost Ljubljana. Zato je rešitev samo ena: samoprispevek!

Skratka, ob pričetku novega šolskega leta ugotovljamo, da je bil 464 predšolskim otrokom odklonjeno varstvo v vzgojno varstvenih zavodih, čeprav so le-ti izkoristili vse možne prostore za namestitvev otrok, kapacitete zavodov v občini pa so precej prekoračile predpisane normative.

Po sedanjih cenah bi za uresničitev tega programa potrebovali blizu 240 milijonov din. Z njim bodo zanjeli v varstvo 45 % vseh predšolskih otrok in zagotovili 30 % solobveznim dnevno varstvo. Kljub temu, da nas ta dva podatka glede na potrebe moreta zadovoljiti, bi vendarle za uresničitev tega programa pomenila velik korak naprej.

Razpožljiva sredstva sklada za otroško varstvo pri TIS-i in proračunske možnosti občin ter mesta bi omogočila uresničitev tega programa v najboljšem primeru v obdobju 10 let. Ta rok pa je glede na dosedanje stanje in nadaljni razvoj Ljubljane predolg, saj se družbene posledice takega stanja iz leta v leto bolj zaostrejuje. Ta rok je možno skrajšati po mnenju družbenopolitičnih dejavnikov mesta in občin edinoole uvedbo samoprispevka. K taki rešitvi so se zatekle že pred leti mnoge slovenske občine, ki po svojih gospodarskih zmogljivostih v bistvu ne zaostajajo za Ljubljano, npr. Kranj.

Isti vzgojno varstveni zavodi ocenjujejo, da bi bilo približno 870 predšolskih otrok potrebnih organiziranega varstva, čeprav starši teh otrok niti niso prijavili.

Ob tem problemu pa niso prizadeti samo otroci in starši omenjenih 1.330 predšolskih otrok, temveč vsak občan, ki trezno gleda v prihodnost.

Osnovna šola je verjetno najbolj množična organizacija, v kateri lahko družba uresniči osnovne socialne cilje, to je zagotavlja enaka življenska izhodišča vsej generaciji otrok. Zato menimo, da je varstvo oziroma podaljšano bivanje učencev poleg vzgojno izobraževalnih prizadevanj tudi težnja za socialno izravnavanje materialnega položaja osnovnošolskih otrok.

V podaljšanem bivanju učencev, ki naj bo nekakšen prehod k celodnevni bivanju otrok v šoli, se že delno odraža to prizadevanje naše

družbe. Dosedanje izkušnje in rezultati dela teh dejavnosti nakazujejo njeno nadaljno usmeritev in razvoj. Učni in vzgojni rezultati učencev, ki so vključeni v podaljšano bivanje, pa utemeljujejo vlaganja ter terjajo hitrejšo gradnjo prostorov za te dejavnosti.

Kljub dejstvu, da so s pričetkom tega šolskega leta osnovne šole poiskale in izkoristile sleherno možnost za organizirano varstvo šolarjev in zato utesnile tudi prostore za izobraževalno dejavnost, je bilo 40 učencem varstvo odklonjeno.

Vodstva šol pa nadalje ocenjujejo, da bi zaradi vzgojnih, učnih, socialnih, stanovanjskih in podobnih razlogov morali vključiti v podaljšano bivanje še nadaljnjih 370 učencev.

Kdo lahko ostane ob teh problemih brezbrizen, neprižadet? Delovne organizacije, krajevne skupnosti, družbenopolitične organizacije, kdo od občanov?

Človeška solidarnost ne pozna meja, barve kože; vere, političnega in nazorskega prepričanja in se izraža na nešteto načinov, v različnih situacijah in v mnogoterih oblikah.

Sedanost in preteklost nas učita, da je človek, kot silno protislovno bitje, v hudih stiskah vedno obvladal svoj egoizem in priskočil na pomoč sočloveku. Spominjo se samo našega narodnoosvobodilnega boja. Solidarnost in tovarštvo sta se manifestirala na najrazličnejše načine – od tega, da je ducat borcev pokadilo eno samo cigareto, do tveganja lastnega življenja za rešitev tovariša.

Nič manj niso pomembni zgledi solidarnosti izpred nekaj let nazaj, denimo ob skopskem potresu, ob potresu v Banja luki, kadar je šlo za zbiranje pomoči ljudem drugod po svetu, ki jih je prizadela ali huda naravna nesreča, vojna in podobno.

Navidežno je morda primerjava ljudske solidarnosti z uvedbo samoprispevka v Ljubljani neumestna. Vendar temu ni tako. Če pogledamo manjša mesta, trge in vasi, bomo videli, da so interesi občanov tam domala enaki – bodisi, da gre za gradnjo vodovodov, cesti, električne napeljave, vzgojno varstvenih zavodov ali za šole. Medtem pa je Ljubljana, kot vsako veliko mesto, glede tega bolj heterogena. Interesi in potrebe se tukaj polarizirajo. Veliko je namreč Ljubljančanov, ki nimajo majhnih ali sploh nimajo otrok. Nemalo je tudi takšnih, ki začasno bivajo v našem glavnem mestu in pri solstvu in otroškem varstvu niso neposredno prizadeti in potemtakem tudi ne kdo ve kako zainteresirani za samoprispevek, pa so morebiti v gnotnem pogledu na boljšem kot – denimo – marsikatera družina z otroki.

Ce bodo v takih primerih prevladali ozki egoistični interesi in če ne bo triumfirala človeška solidarnost, potem ne bomo uresničili programa gradnje šol in vzgojno varstvenih zavodov, ki smo si ga zastavili, v naslednjih letih in brez katerega – blago rečeno – še dolgo ne bomo rešili v Ljubljani problema šolstva in varstva otrok.

Upajmo, da bodo Ljubljanci v tej pomembni akciji, ko gre za boljše življenje naših otrok, pokazali isto pripravljenost in enotnost, kot so jo že neštetokrat v preteklosti.

21. NOVEMBRA SE BOMO NA
REFERENDUMU ODLOČALI
ALI SMO ZA BOLJŠE ŽIVLJENJE
NAŠIH OTROK ALI NISMO!